

**РЕШЕНИЕ № 145 ОТ 01.07.2014 Г. ПО Н. Д. № 206/2014 Г., Н. К., П Н. О. НА
ВКС (ДЕЛОТО "НАГЛИТЕ")**

ДАННИТЕ ОТ ГЛАСНИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ СРЕДСТВА - СВИДЕТЕЛСКИТЕ ПОКАЗАНИЯ, СА ПОДКРЕПЕНИ ОТ ЕКСПЕРТНИТЕ ЗАКЛЮЧЕНИЯ И ПРИЛОЖЕНИТЕ ПИСМЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА. ВСИЧКИ ТЕ, ПРАВИЛНО ОЦЕНЕНИ И ОТ ВЪЗЗИВНАТА СЪДЕБНА ИНСТАНЦИЯ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ПРОЦЕСУАЛНОТО ИЗИСКВАНЕ ПО ЧЛ. 303, АЛ. 2 НПК, ЗАКОНОСЪОБРАЗНО СА Я МОТИВИРАЛИ ДА ПРИЕМЕ, ЧЕ ПОДСЪСИДИМИТЕ СА ОСЪЩЕСТВИЛИ СЪСТАВИТЕ НА ПОСОЧЕНИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ. ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНИТЕ ФАКТИ И ОБСТОЯТЕЛСТВА, ЗАКЛЮЧЕНИЕТО ЗА ВИНОВНОСТТА ИМ ПО ПОСОЧЕНИТЕ ОБВИНЕНИЯ Е НАПЪЛНО ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

Чл. 303, ал. 2 НПК

Върховният касационен съд на Република България, II наказателно отделение, в съдебно заседание на 24 март, две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Кънчева

ЧЛЕНОВЕ: Юрий Кръстев

Теодора Стамболова

при участието на секретаря Кр. Павлова и в присъствието на прокурора Т. Комов изслуша докладваното от председателя (съдията) Ю. Кръстев наказателно дело № 206/2014 година.

Производството пред Върховния касационен съд, е образувано по протест на Апелативна прокуратура София и жалби на: подс. И. М. Е. лично и чрез неговия защитник - адвокат Й. К., подс. П. И. П. лично, подс. Д. Д. Д., лично и чрез неговите защитници - адвокати Д. и К. Л., подс. Л. М. Д. лично и чрез неговият защитник - адвокат И. Б., подс. Р. П. Л., чрез неговия защитник - адвокат Г. В., подс. М. П. Л., чрез неговия защитник - адвокат Д. П., на гражданските ищци и частни обвинители М. К. и Р. Г., чрез техния повереник - адвокат Й. В. и на гражданския ищец Г. Й. Г., чрез повереника му - адвокат К. Ч., против въззивна присъда на Софийския апелативен съд, постановена по внохд № 652/2012 г. Сочи се в протеста, че съдебният акт е постановен в нарушение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения, в жалбите на подсъдимите - допуснати нарушения на закона, съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание и присъдено обезщетение, в жалбите на гражданските ищци и частни обвинител - за нарушения на закона и процесуалните правила и заниженост на размера на присъденото обезщетение.

Подсъдимите оспорват подадените протест и жалби от гражданските ищци и частни обвинители.

Частните обвинители и граждански ищци поддържат протеста и оспорват жалбите на подсъдимите

Представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа протеста по изложените съображения счита, както и жалбите на частните обвинители и граждански ищци.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1

НПК, за да се произнесе, съобрази следното:

С въззивна присъда № 12/12.03.2013 г., Софийският апелативен съд, наказателно отделение, 6-ти състав, е отменил присъда постановена на 02.04.2012 г., постановена по нохд № 4529/2010 г., на Софийски градски съд, наказателно отделение, 7-ми състав, в частта, с която подс. И. М. Е. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, т. 2, пр. 2, т. 7, пр. 1, т. 8, пр. 2, алт. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 2, ал. 2 НК, по отношение на Б. С. А. в частта, с която подс. Д. Д. Д. е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, т. 2, пр. 2, т. 7, пр. 1, т. 8, пр. 2, алт. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 2 НК, по отношение на Г. Й. Г. и В. Б. М. в частта, с която подс. Л. М. Д. е бил признат за виновен в извършено престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, т. 2, пр. 2, т. 7, пр. 1, т. 8, пр. 2, алт. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1, вр. чл. 2 НК, по отношение на Г. Й. Г. в частта, с която подс. И. М. Е. е бил осъден да заплати на Б. С. А. сумата от 50 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, в частта, с която подс. Д. Д. Д. е бил осъден да заплати на Г. Й. Г. сумата от 15 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди и на В. Б. М., сумата от 50 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, в частта с която подс. Л. М. Д. е бил осъден да заплати на Г. Й. Г. сумата от 15 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, както и в частта с която подс. И. М. Е., Д. Д. Д. и Л. М. Д. са осъдени да заплатят държавна такса върху уважените размери на посочените граждански искиове, като вместо това ги е оправдал по тези обвинения.

Признал е подс. П. И. П. и И. М. Е. за невиновни да са действали в съучастие с подс. Д. Д. Д. и Л. М. Д. при отвлеченията на Г. Й. Г. и В. Б. М.

Отхвърлил е предявените граждански искиове от Б. С. А. срещу подс. И. М. Е. за 50 000 лв., от Г. Й. Г. срещу подс. Д. Д. Д. и Л. М. Д. за 15 000 лв. и от В. Б. М. срещу подс. Д. Д. Д. за 50 000 лв.

Потвърдил е първоинстанционната присъда в останалата ѝ част.

По жалбата на гражданските ищци и частни обвинители М. К. и Р. Г.

Посочените касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 2 НПК, не се подкрепят от данните по делото и са неоснователни. В жалбата и допълнението към нея лаконично е посочено, че въззивният съд не е бил отговорил на техни доводи, че е интерпретирал превратно някои от доказателствата и че въпреки наличие на доказателства е оправдал подсъдимите за причиняване на телесното увреждане на М. К. и за отвлечането на Р. Г., без да са посочени конкретни възражения и че наложеното наказание на подс. П. П. е явно несправедливо.

При установената и приета от съда фактическа обстановка, която не подлежи на касационен контрол, материалният закон е приложен правилно. Точно е посочено, че в отвлечането на М. К. са участвали подс. И. Е., П. П., Д. Д. и св. В. М. - показанията на пострадалия и свидетелите М. и Н., подробно обсъдени в мотивите и съпоставени с данните от останалите доказателствени средства.

Доказателствата относно причиненото телесно увреждане на пострадалия М. К. са еднопосочни относно факта, че такова е налице, досежно вид, характер и механизъм. От друга страна обаче е законосъобразен е изводът на съда, че авторството на това деяние е останало недоказано по несъмнен начин, съгласно изискванията та НПК - чл. 303. По делото липсват твърдения за пряко възприемане на акта на увреждане, а наличието на увреждащото средство в някой от извършителите е недостатъчно само по себе си да обоснове заключение, че именно той е извършителят, при присъствие и на други хора в същото помещение и в близост до пострадалия. Поради това оправдаването на подс. П. П. по обвинението му за извършено престъпление по чл. 129 НК е правилното решение, съобразено с доказаните факти по делото.

Съобразно приетите факти по делото, които не могат да бъдат предмет на касационен контрол, съобразно ограничителните основания по чл. 348 НПК, законосъобразен се явява и изводът на въззивния съд, че е доказано по несъмнен начин отвлечането на Р. Г., целеното с това противозаконно лишаване от свобода, както и користната цел с доказани причинени значителни

вредни последици, чрез заплащане на откуп от 693 800 лв.

По делото обаче, практически освен обясненията на подс. Л. Д. от досъдебното производство, липсват доказателствени източници, насочващи към авторството на деянието. Няма никаква възможност за съпоставка и проверка на посочените обяснения, а сами по себе си те е изключено да обосноват по категоричен начин извод за самоличността на извършителите и помагачите. Поради това е и законосъобразен изводът за оправдаване на всеки един от подсъдимите И. Е. П. П., Д. Д., Л. Д. и П. П., обвинени в извършено престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т.т. 2, 7 и 8, вр. ал. 1 НК, спрямо Р. Г..

Без основание е и немотивираното възражение за явна несправедливост на наложеното наказание по отношение на подс. П. П.. Определеният размер на санкцията, потвърдена от въззивният съд, е напълно справедлива, съобразена с тежестта на конкретните посегателства, начина на осъществяването им и личността на дееца. Поради това жалбата и в тази си част се явява неоснователна.

По жалбата на Г. Й. Г.:

Атакува се оправдателната част на въззивната присъда, с която подс. Д. Д. Д. и Л. М. Д. са били признати за невинни в извършено престъпление по чл. 142, ал. 3, вр. ал. 2, т. 1, т. 2, пр. 2, т. 7, пр. 1, т. 8, пр. 2, алт. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и 4 НК. Сочи се, че е допуснато нарушение на закона, тъй като е постановена в противоречие със събраните доказателства.

Настоящата инстанция счита жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Посоченото касационно основание за допуснато нарушение на закона - чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, не се подкрепя от данните по делото и е неоснователно. Приетата от въззивният съд фактическа обстановка се подкрепя от данните по делото. Софийският апелативен съд след самостоятелен анализ на данните от доказателствените средства - показанията на св. М. Н. П., Н., М., К., Г., Л., Х., Ч., Г., протоколи за разпознаване, дактилоскопна и ДНК експертизи, е направил законосъобразен извод, че е доказано деянието, извършено от подс. П. П. и И. Е., заедно с други неустановени лица. Налице е кореспонденция на преки възприятия у св. М. за факти, предхождащи и последващи отвличането, за което пред него са направени изявления от тези подсъдими. Те се обвързват с доказателствата за ангажираността на Е. с формалното придобиване на имота, за присъствието му заедно с П. в селото и с експертно установени следи на последния в къщата. Относно другите двама подсъдими

- Д. Д. и Л. Д. - липсва подобна обвързаност, поради което препредаването от св. М. на признанията им пред него е недостатъчно за признаването им за виновни съгласно процесуалните изисквания. Както правилно е отбелязал и въззивният съд, откритият от подс. Л. Д. биологичен материал в къщата, смесен с този на подс. П., обуславя извод за присъствието му там, но обвинението срещу него е за други факти, обусловили и определили дейността му като помагач - че е следил маршрута на движение, наблюдавал и охранявал района на отвличането, като за този случай обвинителната теза се различава и от съдържанието на препредадената чрез св. М. информация, че подс. Л. Д. е бил на неговото място, т. е., че е участвал пряко в отвличането. Точен е направения извод, че липсва категорична доказаност за релевираните от държавното обвинение факти спрямо последния, като същевременно присъствието му в къщата е извън кръга на обвинителните твърдения срещу него, поради което не може да бъде използвано. С оглед на това, правилно е била постановена оправдателна присъда за това деяние, относно Д. Д. за извършителство и Л. Д. за помагачество.

Поради липсата на каквито и да било доказателства за съпричастност към това деяние на И. П., произнасянето чрез оправдаване на подс. Е. и П. е законосъобразно.

Неоснователно е и твърдението, че въззивният съд не се е произнесъл по разниските направени за повереник, тъй като видно от протокола на съдебното заседание от 13.03.2013 г., л. 19, такова искане не е било направено.

Като касационно основание е релевирано допуснато нарушение на закона

- чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Възраженията са, че подсъдимият не е извършил престъпление по чл. 339, ал. 1 НК.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От приетите данни по делото, които не подлежат на касационен контрол, както бе посочено и по - горе, при извършено претърсване и изземване на 22.12.2009 г. на ап. в С,[жк], [жилищен адрес] са били иззети вещи и три пистолета, като ръкописното обяснение на подс. М. Л. в изготвения протокол е в насока, че всички те са негови. Била е извършена балистична експертиза, според която при стрелба с двата пистолета без муфа - Б. компакт с № и И.С. 2004, годни да изстрелват твърдо поразяващо целта тяло, вместо газове, ги определя като автоматично огнестрелно оръжие. Изводът е, че отсъствието на конструктивно предвидената муфа позволява изстрелване през това оръжие на боеприпаси сачма или сачмен заряд с диаметър от 4.5 до 8 мм, можещи да предизвикат сериозни наранявания, включително и смъртоносни. Тези данни, както и показанията на св. И. и Г., приложените писмени доказателства, че към датата на намиране на оръжията подс. М. Л. не е имал разрешение да носи и съхранява бойни оръжия, обуславя безспорния извод, че той е бил държателят им.

Досежно субективната страна на деянието дали е съзнавал преустройството на тези два пистолета и превръщането им в бойни, настоящата инстанция възприема изцяло доводите на второинстанционния съдебен състав - подс. М. Л. е имал познания в тази област, белезите на преустройството са лесно възприемаеми, без необходимост от специални познания, явна е отликата от третия намерен пистолет с налична муфа, след последното почистване е стреляно с тях. От всички тези обективни факти може да се направи категоричен извод, че оръжията са държани при знание на бойните им характеристики, без съответно разрешение за това.

Ето защо е законосъобразен изводът, че този подсъдим следва да носи наказателна отговорност по чл. 339, ал. 1 НК.

Посочените касационни основания в жалбата са допуснато нарушение на закона и явна несправедливост на наложеното наказание - чл. 348, ал. 1, т.т. 1 и 3 НПК. Твърденията са от една страна, че подсъдимият не е извършил деянието, а от друга, че са налице многобройни смекчаващи вината му обстоятелства.

По делото е безспорно установено, че на 22.12.2009 г. от дома му в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. "а", ет. 7, ап. 37, са били иззети боеприпаси, за които саморъчното му ръкописно обяснение в протокола е, че са негови.

Експертното изследване е установило два вида патрони - 39 ловни, 12 кал., за стрелба с ловна пушка, годни боеприпаси и други 50 бр. патрони, отговарящи на каталожните данни за бойни патрони "П", кал. 9x19.

Подс. Р. Л. обяснява, че е имал няколко оръжия, които е върнал в полицията поради изтичане срока на разрешителното, предполагайки, че боеприпасите са останали в дома му след връщането им.

При тези данни е налице и субективната страна на деянието - съзнавайки загубата на разрешението за носене на оръжията, изцяло е осъзнавал, че няма право да държи боеприпасите за тях.

Лишено от основание е и искането за приложение разпоредбите на чл. 55 НК при определяне вида и размера на наказанието. Настоящата инстанция счита, че не са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, за да може да се направи извод, че и най - лекото предвидено в закона наказание, ще се окаже несъразмерно тежко с извършеното. Определеният му размер и начин на изтърпяване, потвърден от въззивния съд, е справедлив, съобразен с обществената опасност на деянието и личността на дееца, с целите на наказанието по чл. 36 НК. По - нататъшно снизхождение няма да способства за осъществяване задачите на наказателната репресия.

Преди всичко следва да се отбележи, че касационната проверка не е аналогична по

съдържание и резултат с въззивната. Касационният съд, за разлика от въззивния, не може да установява нови фактически положения и въз основа на тях да пререшава делото. От неговите правомощия, уредени в чл. 354 НПК произтича, че като последна, висша инстанция, трябва да осъществява контрол върху процесуалната и материално - правната законосъобразност на оспорения съдебен акт. Затова по принцип касационната проверка не е всеобхватна и служебна, а се ограничава в рамките на правната проблематика, поставена писмено от жалбоподателя, съответно - протестиращия прокурор. В интерес на правосъдието отклонения от този принцип са допустими само при установяване на фрапантно несъобразяване с процесуалната форма или грубо нарушаване на закона в рамките на фактическите констатации на въззивния съд, довели до накърняване на основни права.

Тезата на подс. Е. и неговата защита по внесените жалби е, че има допуснати нарушения на закона, че присъдата почива на предположения, че са налице съществени процесуални нарушения, а наложеното наказание - явно несправедливо.

Настоящата инстанция счита жалбата за изцяло НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въззивната инстанция в съответствие със събраните и преценени доказателства по делото, законосъобразно е приела, че през м. октомври И. П. - починал, организиран в дома си в кв. С., среща между подсъдимите И. Е., П. П., Д. Д., Л. Д. и св. В. М., на която били взето решение шестимата да отвличат хора, поставяйки освобождаването им под условие за заплащане на откуп от близките им. Направили и функционално разпределение - отвличанията да се извършват от Е., П. и М., Д. да управлява автомобилите, а П., Д. Д. и Л. Д. - да осигуряват колите за отвличанията, средствата за похищение, да водят преговори с близките и да вземат откупите.

Тези приети факти се подкрепят от кредитираните показания на св. В. М. - разпит от 11.07.2011 г., участвал в срещата и видял участниците и установяващ направените уговорки, подробно посочени на л. 50 от мотивите на въззивната инстанция.

Точен е направеният извод, че показанията на този свидетел са в съответствие с установената конкретика на последвалите случаи на отвличане - налице е обективно потвърждение на изявенията му. Поради това законосъобразно е било прието, че е било формирано трайно престъпно сдружение на посочената дата, в което през различните периоди съставът на участниците е бил различен, но винаги повече от трима. Постоянно са участвали от решението за създаване на трупата до задържането им, подс. И. Е., П. П., Д. Д. и Л. Д., до октомври 2008 г. - И. П., впоследствие и К. К. - двамата починали, като има и неустановени участници в групата.

Между участниците в групата се оформило реално вътрешно разпределение по функции, целящо избягване или намаляване на риска при залавяне да бъде съобщена информация за друга част от групата. Налице е била съгласуваност в действията чрез взаимното им обвързване по време и място.

Възприемайки мотивната част на инстанциите и настоящият съдебен състав счита, че изводите за участие в престъпната група на посочените по - горе подсъдими, вкл. и И. Е., е напълно законосъобразен, поради което следва да носят наказателна отговорност по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК.

Справедливо е било определено и наказанието на подс. Е. - 10 години лишаване от свобода, като са били отчетени всички обстоятелства, имащи значение за това. Няма никакво основание за по нататъшно снизхождение с оглед данните за деянието и личността на дееца, тъй като няма да бъдат осъществени задачите на наказателната репресия.

При приетите за установени фактически положения и от въззивния съд, след направените корекции и постановена оправдателна присъда по отношение отвличането на Б. С. А. и съучастническата им дейност с подс. Д. Д. и Л. Д. при отвличанията на Г. Й. Г. и В. Б. М., материалният закон е приложен правилно.

Точни са изводите на инстанциите, че подс. И. Е. е участвал в отвличането на М. С. Ч., М.

В. К., Д. И. М., В. В. В., А. Б. А. и К. Й. А., Г. Й. Г., В. Б. М., в опита за отвличане на Б. Г. Д. и отвличането на К. С. К.. Изводите за виновността му са подкрепени от кредитираните доказателства по делото, подробно изброени в мотивите по всеки един от пунктовете на обвинението и преценени поотделно и в съвкупност с целия събран доказателствен материал. Данните от гласните доказателствени средства - свидетелските показания, са подкрепени от експертните заключения и приложените писмени доказателства. Всички те, правилно оценени и от въззивната съдебна инстанция при спазване на процесуалното изискване по чл. 303, ал. 2 НПК, законосъобразно са я мотивирали да приеме, че подс. Е. е осъществил съставите на посочените престъпления. При така установените факти и обстоятелства, заключението за виновност на този подсъдим по посочените обвинения е напълно законосъобразен.

Посочените в касационните жалби възражения във връзка с този довод са идентични и с поддържаните пред въззивния съд. Същият в мотивите си много задълбочено и подробно се е занимал с тях, изложил е логични, убедителни и законосъобразни съображения, подкрепени от кредитираните доказателства, защо не ги възприема, които се споделят изцяло от настоящата инстанция. Правилно е било прието, че подс. Е. е осъществил от обективна и субективна страна съставите на посочените по-горе престъпления, поради което законосъобразно е бил осъден за това.

Съставът на Върховния касационен съд изцяло възприема изводите на въззивния съд относно потвърждаването на осъдителната първоинстанционна присъда. Счита, че изложените мотиви в тази връзка, представляват подробен и изчерпателен анализ на всички събрани доказателства и същевременно излагачи ясни правни съображения по всеки от инкриминираните факти.

1. По обвинението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вече бяха изложени съображения по-горе в мотивите, въз основа на кои доказателства е направен изводът за неговата виновност.

2. По отвличането на подс. М. С. Ч. - изводът за виновност законосъобразно се основава на показанията на пострадалия, на Левент Ч.

- негов син, кредитираните показания на св. В. М., К., Л., на протокола за проведен следствен експеримент.

3. По отвличането на М. В. К. - същият извод се основава на показанията на пострадалия, на свидетелите В. К. - негов баща, А. К. - негов брат, кредитираните показания на св. В. М., Н. Н., кредитираните обяснения на подс. Л. Д. от ДП, свидетелката К., протокола за следствен експеримент и експертните заключения по намерените биологични и дактилоскопни следи, съдебно-медицински експертизи.

4. По отвличането на Д. И. М. - извода за виновност е подкрепен от показанията на пострадалия, на свидетелите П. М. - негов чичо, К. М. - майка, кредитираните показания на св. В. М., посочените обяснения от ДП на подс. Л. Д., св. Б. Б., протокол за следствен експеримент.

5. По отвличането на В. В. В. - изводите са подкрепени от показанията на пострадалия, на свидетелите Ц. и М. В., К. К., В., В. - негов баща, Д. В. - негова майка, посочените показания на св. В. М. и обяснения на подс. Л. Д., П. В., Е. М., Н. Н., протокола за следствен експеримент и експертните заключения по откритите следи по иззетите веществени доказателства, съдебно-медицинската експертиза.

6. По отвличането на А. и К. А. - изводът за виновност се подкрепя от показанията на пострадалия, на свидетелите Г. Г., Х. Х., В. М., М. М., С. Г., обясненията на подс. Л. Д. от ДП в кредитираната част, протоколи за следствен експеримент, експертните заключения.

7. По отвличането на Г. Й. Г. - от показанията на пострадалия, на свидетелите М. Н.-П., Н. Н., В. М., Б. К., С. Г., С. Л. и протокола за разпознаване, протокола за следствен експеримент.

8. По отвличането на В. Б. М. - от показанията на пострадалия, на свидетелите Б. Х., А. С., Б. М. - син, В. М. - дъщеря, А. М., В. М., протокол за следствен експеримент.

9. Опит за отвличане на Б. Г. Д. - от показанията на пострадалия, на свидетелите В. К.,

Я. К., И. И., В. М..

10. Отвличане на К. С. К. - от показанията на пострадалия, на свидетелите И. К. - син, В. М., обясненията на подс. Л. Д. от ДП, М. Г., И. М., протокол за следствен експеримент.

При извършената касационна проверка не бяха констатирани нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на подс. И. Е.. За да са налице такива, е необходимо въззивният съд да е нарушил специалните правила за провеждане на второинстанционното производство, които отразяват основните принципи на наказателния процес. Такива нарушения не са допуснати. Софийският апелативен съд по реда на чл. 313 и 314 НПК, изцяло е проверил правилността на присъдата и считайки за необходимо е провел и собствено съдебно следствие. Изградил е вътрешното си убеждение на основата, на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Обезпечена е била процесуална равнопоставеност на страните, осигурена е била възможност за вземане на отношение по събраните доказателства и изложените доводи.

Съдебният акт на въззивната инстанция не страда от пороците, визирани в разпоредбите на чл. 348, ал. 3 НПК, наличието на които са само основание за неговата отмяна и връщане на делото за ново разглеждане. Видно от изложените мотиви, тази инстанция е направила свой собствен анализ на съвкупността от доказателствените материали в подкрепа и допълнение на изводите на първостепенния съд. Изложила е подробни съображения защо приема едни за достоверни, а други отхвърля. По никакъв начин не е било ограничено правото на подс. Е., като страна в съдебното производство да постигне оправдаването си по повдигнатите обвинения.

В случая съдът е изпълнил в пълен обем процесуалните си задължения за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършени ли са или не престъпления от подсъдимия, е анализирал подробно доказателствената съвкупност, чрез която е установил точно поведението и действията му през инкриминирания период. Възприемайки констатациите и правните изводи на решаващия съд в тази им част, второинстанционният съд не е допуснал нарушение на процесуалния закон.

Посочените в касационните жалби конкретни процесуални нарушения, съществени според подсъдимия и неговата защита, са идентични с поддържаните и пред въззивния съд. Предходната инстанция в мотивите си много подробно и убедително е отговорила защо не приема тези възражения за основателни. Изложени са прецизни и подробни съображения относно доказателствената стойност на обясненията на подс. Л. Д. от ДП, на показанията на свидетеля В. М., показанията на св. Н. Н., досежно твърдяните противоречиви интереси на подсъдимите и процесуалното представителство от адвокати Д. и К. Л., които настоящата инстанция възприема изцяло като законосъобразни и подкрепени от данните по делото. Предходният съд е обсъдил в мотивите си и твърденията за нарушение на процедурата при разпита на св. В. М. на ДП пред съдия, отхвърляйки ги като не съответни на данните по делото, за разпита на свидетелите С., П., Й., И. и Г., за твърдяната неяснота относно датите на отвличанията на К. К. и Б. Д., за времето, когато са започнали преговорите за освобождаване на А. А., за експертиза 09/ДНК-208/24.04.2009 г., които са оставени без уважение.

Останалите посочени в жалбите процесуални нарушения, настоящата инстанция приема за несъществени по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 и ал. 3 НПК, поради което ги остави без последствия.

В заключение следва се отбележи, че цялостната преценка на процесуалната, законосъобразната и решаващата функция на въззивния съд, води до извод за правилност на неговия съдебен акт относно произнасянето по въпросите за всяко едно от деянията, авторството, вината, престъпленията и тяхната правна квалификация, извършени от подс. И. Е., поради което се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Неоснователни са и немотивирани възражения за явна несправедливост на наложените

наказания и присъдени обезщетения. Предходните инстанции са отчетели наличието на обстоятелствата, смекчаващи или отегчаващи вината на този подсъдим, като на всяко едно е придадена съответната относителна тежест. Спазени са били строго принципите на индивидуализацията при определяне на наказанието за всяко едно от деянията. По-нататъшно снизхождение няма за способства да осъществяване задачите на наказателната репресия по чл. 36 НК.

Законосъобразно са приложени и разпоредбите на чл. 24 НК, за увеличаване на общо определеното наказание с шест години лишаване от свобода. В тази връзка правилно са преценени конкретно извършените деяния по вид, брой - 10 бр., квалифициращи обстоятелства, форма на съучастие. Поради това, наред и с участието на този подсъдим в престъпна група, настоящата инстанция счита, че посоченото увеличение на наказанието е законосъобразно и напълно съобразено с данните за деянията и личността на дееца.

Относно уважените по размер граждански искиове, касационната инстанция счита същите за справедливи, съобразени с принципите на справедливостта по чл. 52 ЗЗД, претърпените болки и страдания от пострадалите.

По жалбите на П. П.:

Възраженията по обвинението, по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК са изцяло неоснователни. За доказаността на това обвинение важат изцяло съображенията, изложени в тази връзка по жалбите на подс. И. Е..

Подсъдимият П. е бил един от участниците в организираната среща през м. октомври 2007 г. в квартал С.. Целта на групата е била постоянна за цялото време на съществуването ѝ - получаване на парични суми, чрез принуждаване на близки на отвлечените да платят откуп за освобождаването им, като за периода до събиране на исканата сума отвлечените са били държани като заложници против волята им. В случая е налице поредица от действително извършени деяния, които чрез обективните си характеристики са най-доброто доказателство за оформеното престъпно сдружение. Пред вид изложеното, фактическият извод на въззивния съд за участие в организираната престъпна група на подс. П. е правилен.

Немотивираното оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание по това обвинение е неподкрепено от данните по делото и е неоснователно. При определяне на неговия размер - 10 г. лишаване от свобода, са били отчетени всички обстоятелства за извършеното деяние и личността на дееца и точно са приложени разпоредбите на чл. 54 НК. Правилна е преценката, че по този начин в най-пълна степен ще се осъществят целите по чл. 36 НК.

Неоснователни са оплакванията за допуснато нарушение на закона относно обвиненията по чл. 142 НК. Възраженията, както бе посочено и по

- горе в мотивите, се свеждат до твърдения за необосновани изводи относно приетата фактическа обстановка поради неправилна преценка на доказателствата. По своята същност е налице оспорване обосноваването на съдебния акт във връзка с приетата фактическа обстановка. Достоверността на доказателствените материали обаче не подлежи на преобсъждане в касационното производство, с оглед нормите на чл. 348 НПК. Настоящата инстанция следи само за правилното приложение на закона и не може да установява нови фактически положения. В случая същественото е, че в хода на събиране, проверка и оценка на доказателствата е спазен регламентираният процесуален ред. При това предходната инстанция при установяване на правнорелевантните факти не е възприела превратно доказателствата, в разрез с правилата на формалната логика. Изводите за виновността на подс. П. по повдигнатите обвинения са изцяло подкрепени от данните от кредитираните гласни доказателствени средства, приложените писмени доказателства, експертни заключения, подробно посочени в мотивите на въззивната присъда. Следователно, вътрешното ѝ убеждение не се основава върху произволно възприети фактически положения, а на сериозен анализ на доказателствата. Поради това е законосъобразен изводът, че подсъдимият следва да носи наказателна отговорност по предявените му обвинения, след

извършената корекция по отношение на съучастието му с подс. Д. Д. и Л. Д..

Поради това са законосъобразни и изводите, че подс. П. е участвал в отвлеченията на пострадалите: М. Ч., М. К., Д. М., В. В., А. и К. А., Г. Г.,

В. М., К. К. и опит за отвлечане на Б. Д., както и за извършено престъпление по чл. 129 НК по отношение на В. В..

В тази връзка следва да се отбележи, че за този подсъдим изцяло важат изложените съображения в настоящите мотиви - т. 1 - 10, относно наличните доказателства за доказаност на обвиненията, като към т. 3 - отвлечането на М. К. - следва да се добавят и дактилоскопните следи, оставени от подс. П. и намерени при огледа на къщата в която е бил държан пострадалият - експертиза № 10/ДКТ-10/15.01.2010 г., към т. 4 отвлечане на Д. И. М. и протокол за разпознаване на подсъдимия от св. Б., към т. 7 - отвлечане на Г. Г. и протоколи за разпознаване от св. Х. и Ч., дактилоскопна следа и биологичен материал от подсъдимия върху 1.5 л. бутилки минерална вода и биологичен материал от същия подсъдим намерени в къщата, където е държан пострадалият и към т. 10 - отвлечането на К. К. - наличието на дактилоскопни следи и биологичен материал от подс. П..

По делото не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2, вр. ал. 3 НПК, наличието на които са само основания за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане. След пълна и точна преценка на данните от всички доказателствени средства, относими към главните факти от предмета на доказване в процеса, законосъобразно е било прието, че може да се направи еднозначен извод по отношение авторството на инкриминираните деяния. В тази връзка въззивният съд не може да търпи упрек, защото при условията на чл. 339, ал. 2 и чл. 305, ал. 3 НПК, след анализ на доказателствените средства, на които се е позовал въззивникът, е мотивирал законосъобразен извод защо ги отхвърля. Изложил е убедителни съображения на кои дава вяра и на кои не и защо и на кои изгражда извода си за виновност на подс. П..

По посоченото касационно основание изцяло важат изложените мотиви по жалбата на подс. П. П., поради което не се нуждаят от преповтаряне.

Справедливо са определени наказанията за извършените деяния и приложени разпоредбите на чл. 23, ал. 1 НК. Както бе посочено и по - горе с оглед на приетите данни за деянията и деца, законосъобразно са приложени и разпоредбите на чл. 24 НК, като е увеличено общо определеното наказание от 12 години лишаване от свобода с още шест години лишаване от свобода.

Ето защо касационните жалби на подс. П. П. се явяват неоснователни.

По жалбите на подс. Д. Д.:

Жалбите на подс. Д. Д. са с оплаквания за незаконосъобразност, допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание.

По обвинението по чл. 321 НК, за всички посочени касационни основания важат изцяло изложените съображения във връзка с жалбите на подс. Е. и П.. Подс. Д. е участвал в посочената среща в кв. С., установено от показанията на св. М., поради което следва да носи наказателна отговорност по това обвинение. Определеното му по размер наказание е справедливо, съобразено с разпоредбите на чл. 54 НК.

Във връзка с това обвинение и посочените оплаквания са изложени по - горе подробни мотиви, които не се нуждаят от преповтаряне.

Неоснователни са и оплакванията по обвиненията по чл. 142 НК, за които е бил признат за виновен. Този подсъдим законосъобразно, в съответствие с установените и приети данни по делото, е бил признат за виновен в отвлеченията на М. К., Д. М., В. В., А. и К. А., Г. Г., В. М., К. К. и опит за отвлечане на Б. Д..

Тъй като всички тези деяния са били извършени в съучастие с подс. Е. и П., по техните жалби със същите оплаквания са изложени подробни съображения, които важат и за подс. Д. Д..

Настоящата инстанция счита, че не следва да се повтарят същите, включително и за доказателствата подкрепящи осъдителната присъда - по т. 1 - 10.

При извършената служебна проверка не бяха констатирани нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правата на подс. Д. Д.. Не са били допуснати нарушения на специалните правила при провеждане на второинстанционното производство, отразяващи основните начала на наказателния процес. Обезпечена е била процесуална равнопоставеност на страните и възможност за устно изложение по направени доводи. Ето защо не е налице нито една от хипотезите по чл. 348, ал. 1, т. 2 и ал. 3 НПК, за да възникне задължение на касационната инстанция за отмята на съдебния акт.

Както бе посочено и по - горе, втората инстанция подробно се е занимала със също такива направени възражения във въззивната жалба. Изложила е убедителни съображения защо не ги кредитира, които се възприемат и от настоящата инстанция и не се нуждаят от преповтаряне. Обсъден е бил въпросът за процесуалното представителство, показанията на св. М. и обясненията от ДП на подс. Л. Д., твърдението за наличие на противоречие между мотиви и диспозитив, за пристрастност и предубеденост на съда, за необсъждане на свидетелски показания, за нарушено право на защита, както и други посочени като съществени процесуални нарушения и с основание отхвърлени. Изложени са съображения защо се приемат едни за достоверни, а други не.

Настоящата инстанция счита тези съображения за законосъобразни, съобразени с данните по делото, поради което жалбата и в тази ѝ част се явява неоснователна.

Относно справедливостта на наказанието и приложението на чл. 24 НК важат изцяло изложените мотиви при обсъждането им по жалбите на другите подсъдими.

По жалбата на подс. Л. Д.:

Касационната жалба с релевирани основания за допуснато нарушение на закона и съществени процесуални нарушения, е неоснователна.

Преди всичко следва да се отбележи относно жалбата срещу обвинението по чл. 321 НК, че по-горе в мотивите са изложени достатъчно съображения, установяващи участието му в организираната престъпна група. Повече няма какво да бъде добавено, поради което законосъобразно подс. Л. Д. е бил признат за виновен по това обвинение. Определеното му наказание е справедливо и съобразено с данните за деянието и личността на дееца.

По обвинението по чл. 142 НК също така са изложени подробни съображения за участието му като помагач в отвличанията на М. К., Д. М.,

В. В., А. А., К. К., посочени са доказателствата, на които се основават изводите за носене на наказателна отговорност по тези обвинения. Тъй като се касае за съучастническа дейност между подсъдимите, изложените съображения, разсъждения и доказателства се отнасят и за подс. Л. Д..

Доказано е по несъмнен начин и участието му като помагач в отвличането на И. Ц.. При приетите за установени фактически положения по това обвинение, направеният извод, че този подсъдим е осъществил от обективна и субективна страна състава на това престъпление е законосъобразен. Той се подкрепя от показанията на Г., В., Кр. Ц. и експертни изследвания - ДНК експертиза, Ц., А., обясненията на подсъдимия от ДП.

Посочените в касационната жалба възражения са идентични с поддържаните и пред въззивния съд. Същият внимателно се е занимал с тях и е изложил логични и законосъобразни съображения защо не ги възприема.

По делото не са допуснати съществени процесуални нарушения, така както се твърди в жалбата. В тази връзка настоящата инстанция е изложила съображения по - горе в мотивите, защо ги счита за неоснователни, които не се нуждаят от преповтаряне.

Единствено се явява основателно възражението за явна несправедливост на увеличеното по реда на чл. 24 НК наказание. Вярно е, че на всички останали подсъдими то е било увеличено с

една втора. В случая обаче не е било отчетено в достатъчна степен, че подс. Л. Д. във всички случаи е действал в качеството на помагач, че на ДП е направил самопризнания, които макар и по - късно отречени, са станали основа за постановяване на осъдителни присъди спрямо останалите подсъдимци. Поради това, с оглед принципа на справедливостта на наказанието, настоящата инстанция счита, че следва да бъде отменено приложението на чл. 24 НК по отношение на подс. Л. Д., в който смисъл следва да бъде изменена второинстанционната присъда.

По протеста на апелативна прокуратура:

Изхождайки от мястото на Върховния касационен съд в пирамидата на съдебните органи, законодателят съвсем целенасочено е предявил по - високи изисквания към съдържанието на касационната жалба и протест. Според чл. 351, ал. 1 НПК те задължително трябва да съдържат изрично посочване на поне едно от лимитативно изброените в чл. 348 НПК касационни основания, данните, които го подкрепят, както и искането, което се прави. От разпоредбата на чл. 351, ал. 4, т. 1 НПК непосредствено произтича, че касационни жалби и протести, чието съдържание не отговаря на посочените условия, изобщо не подлежат на разглеждане. Затова по принцип касационната проверка не е всеобхватна и служебна, освен при абсолютни процесуални нарушения а се ограничава в рамките на правната проблематика, поставена писмено от жалбоподателя, съответно прокурора, какъвто е случаят по настоящето дело. Тя не може да излиза извън рамките на доводите по касационния протест и допълнението към него.

В случая касационният протест е бланков, с посочени две касационни основания - нарушение на закона и съществени процесуални нарушения, с искане за отмяна на новата присъда и връщане на делото за ново въззивно разглеждане.

В подкрепа на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, в допълнението към протеста се възпроизвеждат фактите според версията на обвинението, част от които са били възприета от първоинстанционния съд, но след това отхвърлени от втората инстанция с постановен оправдателен диспозитив. На тази основа се поддържа, че осъдителната присъда е следвало да бъде потвърдена, а в оправдателната част - отменена.

Като страна в съдебната фаза на наказателния процес прокурорът би могъл да се оплаква, че правото му да участва в процеса на събиране на доказателства е било ограничено. Такъв касационен довод обаче не е развит в протеста и допълнението към него.

Прокурорът би могъл да поддържа, че протестирианият от него съдебен акт е постановен върху ненадлежно събрана доказателствена основа. В протеста и допълнението към него също няма такова твърдение. Редът за събиране и проверка на доказателствата е спазен. Не е било ограничено правото на държавния обвинител да предлага свой анализ на доказателствените материали, въпреки че в състезателния процес той никога не може да бъде обвързващ за съда.

По настоящето дело единствените касационни доводи на прокуратурата, които могат да бъдат свързани с основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, се състоят в критика на начина, по който въззивният съд е формирал своето вътрешно убеждение относно правнорелевантните факти. В тази насока в допълнението към протеста се поставя въпросът за липса на обективност, всеостранност и пълнота на изследването на доказателствените материали, така както изисква принципът на чл. 14, ал. 1 НПК. На този въпрос следва да бъде даден отговор с касационното решение. Същевременно следва да се има пред вид, че по закон въззивната инстанция е последната, обвързана с процесуалното задължение да се произнесе по фактите и обстоятелствата включени в предмета на доказване. Настоящият състав не разполага с правомощието да установява нови фактически положения, защото за разлика от предходните инстанции не провежда съдебно следствие и не оценява непосредствено доказателствените материали.

По настоящето дело първостепенна цел на обвинителната власт е била да представи в съда такива убедителни доказателства, които да го доведат до несъмнен отговор относно съставомерността на деянията и техните автори. Няма никакви правни основания ВКС инстанция да не се солидаризира с крайното заключение на въззивния съдебен състав, че тази цел не е

постигната изцяло.

Тезата на прокуратурата във връзка с оправдателния диспозитив на въззивната присъда е, че подс. И. М. Е. е участвал в отвличането на Б. С. А., подс. Д. Д. Д. - в отвличането на Г. Й. Г. и В. Б. М., подс. Л. М. Д. - в отвличането на Г. Й. Г., че подс. П. И. П. и И. М. Е. са действали в съучастие с подс. Д. Д. Д. и Л. М. Д. при отвличанията на Г. Й. Г. и В. Б. М..

Тази теза не е подкрепена от данните по делото и е неоснователна. При приетата от въззивния съд фактическа обстановка, която не подлежи на касационен контрол, направеният извод за недоказаност на тези обвинения е законосъобразен. След обстоен и прецизен анализ на данните от доказателствените средства, подробно изброени в мотивите, посочвайки изрично кои се кредитират и кои не и защо, този съд е направил точния извод за оправдаване на посочените подсъдими в тези части на първоинстанционната присъда. При така установените факти и обстоятелства, относими към предмета на доказване и с оглед разпоредбите на чл. 303 НПК, направеното заключение е законосъобразно.

В тази връзка следва да се посочи, че по - горе в мотивите при обсъждане на касационната жалба на Г. Й. Г., са изтъкнати подробни съображения, защо се приема за недоказано участието на подс. Д. Д. и Л. Д.. Изложеното има отношение и към протеста на прокуратурата и не се нуждае от преповтаряне.

Що се касае до оправдаването на подс. И. М. Е. за отвличането на Б.

С. А., въззивната инстанция в мотивите си - л. 114 и следващите е изложила подробни и мотивирани съображения, подкрепени от събраните по делото доказателства. В тази връзка правилно са преценени показанията на св. В. М., имащ само опосредена информация по случая, без преки възприятия и липса на доказателствени средства, чрез които да се съпостави и провери информацията.

Правилно са оценени като ненадеждни показанията на св. Б. Д., ангажиран от държавното обвинение, тъй като е опровергано твърдението му, че преди разпита му пред съда не е имал срещи с представители на ГД БОП - писмо от затвора П., а твърденията, че подс. П. е правил пред него уличаващи го изявления, са производни и без възможност за съпоставка и проверка.

Пред вид изложеното, настоящата инстанция споделя становището на въззивния съд, че Б. А. е бил отвлечен с две цели - користна, обвързана с противозаконното му лишаване от свобода, както и че са причинени значителни вредни последици чрез плащане на откупа от 263 000 евро, от неустановени лица, тъй като липсват доказателства, можещи да обосноват категоричен извод, че именно някой от обвиняемите по делото, включително и И. Е., е участвал в отвличането.

Липсват категорични доказателства по делото, за да може да бъде направен безспорен извод, каквито са изискванията на чл. 303 НПК, за участие на подсъдимия Д. Д. в отвличането на В. Б. М.. В тази връзка са обсъдени събраните по делото доказателства, като специално внимание е отделено на показанията на св. В. М., в уводните изречения на които се съдържа изброяващо споменаване на хора от групата, включително и на този подсъдим. И в този случай няма преки възприятия, а възпроизвежда споделено му от други хора - подс. Е..

От съвкупността на събраните доказателства единствено безспорен е изводът, че В. М. е бил отвлечен с посочените по - горе цели, като са участвали подс. Е. и П., като по отношение на подс. Д. Д. липсва възможност за обвързване на препредаващата информация от св. В. М. с други доказателствени източници.

Изложеното дотук обуславя извод за правилност на оправдаването на подс. Д. Д. поради недоказаност на обвинението.

Наличието на доказателства само за участници в отвличането, без такива за помагачи, е обусловило правилното оправдаване от страна на съдилищата за извършване на престъплението в съучастие.

Втората теза на прокуратурата е, че незаконосъобразно подс. П. К. П., Р. П. Л., М. П. Л., Ц. Г. С., И. М. Е., П. И. П., Д. Д. Д., са били признати за невинни и оправдани от първоинстанционния съд за част от обвиненията, в която част присъдата е била потвърдена от въззивната инстанция.

И тази теза не е подкрепена от данните по делото и е неоснователна. Възраженията по същество се свеждат до твърдения за необосновани изводи относно приетата фактическа обстановка, поради неправилна преценка на събраните доказателства. По своята същност е налице оспорване обосноваването на съдебния акт във връзка с приетата фактическа обстановка. Достоверността на доказателствените материали обаче не подлежи на преобсъждане в това производство с оглед нормите на чл. 348 НПК. Както би посочено и по - горе, настоящата инстанция следи само за правилното приложение на закона и не може да установява нови фактически положения. Затова процесуалният закон не предвижда необосноваването като касационно основание. В случая същественото е, че в хода на събиране, проверка и оценка на доказателствените материали, е спазен регламентираният процесуален ред. Вътрешното убеждение на съда не се основава върху произволно възприети фактически положения, а на сериозен анализ на доказателствата.

Подс. П. К. П. е бил признат за невинен да е участвал в ОПГ и в отвличането на И. Ц. и като помагач в отвличането на А. А. и Р. Г..

Относно оправдаването за участие в ОПГ изцяло важат съображенията, изложени по същото обвинение спрямо подс. И. Е.. От кредитираните показания на св. В. М. не се установява подс. П. да е бил участник във формираната престъпна група. Свидетелят подробно изброява лицата, които през м. октомври 2007 г. в кв. С. са образували групата и са взели посочените решения. Вярно е, че има и неустановени участници в групата за периода от май 2008 г. до 17.12.2009 г., които са свързани с отвличанията на А. и К. А., за което има изложени изчерпателни съображения от първостепенния съд, възприети от въззивния съд и което се споделят от настоящата инстанция.

Точни са изводите, че липсват обективни факти в подкрепа на обвинението за отвличането на И. Ц.. Внимателно са изследвани характеристиките на показанията на пострадалия, който за първи път в съдебно заседание е заявил, че по - дребният похитител, с който е контактувал по - често, има специфичен говорен дефект, какъвто има и подс. П. П.. Такова твърдение е липсвало на ДП, въпреки изричните въпроси към свидетеля за говорни специфики и множеството разпити. В тази връзка е обсъдено и негово предходно изявление за сходство на гласа на по - дребния похитител с гласа на полицейски служител, оказал се случайно в сградата на СДП. Поради това правилно съдът е приел, че доказателствената маса по това обвинение не обвързва подс. П. П..

Неоснователни са възраженията и относно оправдаването на подс. П. П. по обвинението, че в качеството на помагач е участвал в отвличането на А. А. и Р. Г.. В тази връзка са били преценени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, за да се стигне до законосъобразния извод за недоказаност на тези две обвинения.

Подс. Л. Д. в разпита си пред съдия на ДП - 22.12.2009 г. е направил изявление, свързвайки и подс. П. П. със случая на А. А., твърдейки, че той е дал идеята за отвличането му, че е осигурил място, където да се "прибере" човекът, че от него е научил за отрязани два пръста.

От обясненията на подс. П. П. е видно, че за времето на отвличане и охраняване на А. П. е пребивавал в затвора, което изключва участието му, тъй като е бил задължен да се прибира от работата на външни обекти в 19

ч, както и че не е знаел, че къщата в Б. ще се използва за държане на заложници. Те се подкрепят от справки приложени по делото - постъпил в затвора [населено място] на 07.05.2007 г., за 3 г. и 6 м. лишаване от свобода, на 03.07.2007 г. приведен в затвора София, а на 06.07.2007 г. в ЗО София, като е освободен условно предсрочно на 28.08.2008 г.

С оглед на установените и приети данни по делото е правилен изводът, че оформената доказателствена съвкупност не може да доведе до заключение за категорична доказаност на обвинението за участие на подс. П. П., предвид изолираността на обясненията на подс. Л. Д., забраната по чл. 116 НПК и доказателствата, създаващи негово алиби, включително писмени. Все в тази връзка са обсъдени подробно и показанията на св. К. А. и протокола за разпознаване, като направените изводи са логични и в съответствие и с останалите събрани доказателства.

Относно участието на този подсъдим в отвличането на Р. Г. са изложени съображения по - горе, по жалбата на последния. Точни са направените изводи, че практически освен обясненията на подс. Л. Д. от ДП, липсват доказателствени източници, насочващи към авторството на деянието. Няма никаква възможност за съпоставка и проверка на тези обяснения, а те сами по себе си е изключено да обосноват категоричен извод за самоличността на извършителите и помагачите. Предвид това е правилно оневиняването на подс. П. П..

Законосъобразни са и изводите относно оправдаването на подс. Ц. Г.

С., който е бил обвинен за помагач при извършване на отвличането на И. Ц.. За недоказаността на това обвинение и правилността на оправдателната присъда изцяло важат изложените съображения, по жалбата на подс. П. П.. Липсват каквито и да било доказателства, обвързващи този подсъдим с отвличането на И. Ц..

Неоснователни са оплакванията и по отношение на подс. Р. П. Л.. Въззивният съд в мотивите си е направил много подробен анализ на събраните доказателства, преценил ги е поотделно и в съвкупност и законосъобразно е стигнал до изводи за оправдаването му по част от обвинението.

Относно твърдението на прокуратурата за участието на Р. Л. в организираната престъпна група, по - горе в мотивите са изложени много подробни съображения по жалбите на останалите подсъдими по същото обвинение, в подкрепа на оправдаването и на този подсъдим. Същите важат изцяло за този случай и не се нуждаят от преповтаряне.

Не е доказано по изискуемия се от НПК начин Р. Л. да е участвал в отвличането на И. Ц. и да е бил помагач при отвличанията на А. А. и К. А.. В тази връзка в мотивите по - горе са изложени съображения за неоснователността на твърденията на прокуратурата, във връзка с обсъждане на същите по отношение и на подс. П. П., по отношение на първите двама пострадали. В допълнение следва да се добави, че събраната доказателствена маса по това обвинение по - никакъв начин не обвързва подс. Р. Л. в отвличането на И. Ц.. Обясненията на подс. Л. Д., свързвайки себе си и подс. Р. Л. със случая на А. и К. А. от ДП и отречени в съдебно заседание, са били подложени на обстоен анализ в мотивите на въззивната инстанция - л. 87. Обсъдени са и показанията на св. М., Г., Я. К., Г. З., Л. И., Р. М., Л. М., Я. Е.. От тях е безспорно установено, че подс. Р. Л. е отсъствал често и периодично от [населено място] в края на пролетта и лятото на 2008 г., че е разговарял на рождения си ден - 21.04.2008 г. с двама непознати непоканени на празненството. Законосъобразен е изводът, че липсва категорична доказаност за това кои са били лицата, които са отвеждали всеки един от отвлечените до мястото на задържането и са ги пазили там, предвид изолираността на обясненията на подс. Л. Д., забраната по чл. 116 НПК и наличие на доказателства създаващи алиби и на подс. Р. Л..

Без подкрепа от доказателствата по делото е и твърдението, че подс. М. П. Л. е участвал в ОПГ и като помагач в отвличанията на А. и К. А.. В тази връзка важат изцяло съображенията, изложени по горе в мотивите, касаещи жалбите на останалите подсъдими и на подс. Р. П. Л.. В допълнение следва да се добави, че има доказателства по делото, че този подсъдим през пролетта и лятото на 2008 г., е бил почти постоянно в х-л "Н. парк", в к.к. "Златни пясъци", работейки като управител. Налице са показания за ежедневни контакти с персонала, връзка с приятелка, семейни ангажименти, сбиване с друг човек, със съответна документация в медицинско заведение и полиция - св. Н. И., К. Г., В. Л.. Точен е направеният извод, че и за този подсъдим липсва категорична доказаност на повдигнатите му обвинения.

Настоящата инстанция счита, че са неоснователни възраженията на прокуратурата относно постановените оправдателни присъди на подс. И. М. Е., П. И. П. и Д. Д. Д., за проявена особена жестокост към отвлечените А. Б. А., В. В. В. и М. В. К.. В мотивите, след обстойно обсъждане на събраните по делото доказателства, въззивният съд законосъобразно е заключил, че тримата подсъдими правилно са били оправдани за квалификацията на деянието по ал. 4 на чл. 142 НК. И това е така защото такава жестокост е била проявена към похитените, но в периода на противозаконното лишаване от свобода, за което няма повдигнато обвинение, а самото отвлечане не съдържа белези на особена жестокост към тях. Причиняването на телесно увреждане на М. К., В. В. и А. А. в периода на задържането им е самостоятелно престъпление и е извън обстоятелствата, можещи да определят отношението при отвлечането, като особено жестоко. Затова настоящата инстанция изцяло възприема съображенията на предходните, довели до оневиняването на тримата подсъдими по посочената квалификация.

Точни са изводите на предходната инстанция, за оправдаване на подс. И. М. Е. и П. И. П., че са били ръководители и организатори на ОПГ. По делото няма събрани никакви доказателства, установяващи организираща и ръководна роля на двамата подсъдими в тази група. От кредитираните показания на св. В. М. се установява, че през м. октомври 2007 г. в дома на покойния И. П. в кв. С. се е състояла среща, в която участвали и И. Е., П. П., Л. Д. и Д. Д.. Решено било да продължат да отвлечат хора, за които да се искат откупи. Нямаło изрична уговорка за разпределяне на ръководни и изпълнителни функции. Поради това правилно двамата подсъдими са били оправдани по това обвинение. Този извод е съобразен със събраните доказателства по делото - в случая са налице такива за функционално разпределение но липсват такива за ясно откроена индивидуална инициатива за създаване на групата и изявено лидерство през цялото време или за продължителен период.

Напълно неоснователни са и възраженията на прокуратурата относно оправдаването на подс. И. Е., П. П., Д. Д., Л. Д. и П. П. по обвинението за отвлечането на Р. Р. Г.. В тази връзка са изложени съображения в настоящите мотиви, съобразени със събраните доказателства, в подкрепа на законосъобразността на този извод по повод жалбата на Р. Г., които не се нуждаят от повторение.

Не са подкрепени от доказателствата по делото и твърденията на прокуратурата, че инстанциите неправилно са оправдали подс. П. И. П. и Д. Д. Д. за отвлечането на Б. С. А.. С.. В. М. има само опосредена информация за случая от подс. Е., без да посочва участниците в отвлечането. Правилно не са били кредитирани и показанията на св. Б. Д., като ненадежден източник, поради опровергаване на твърдението му, че преди разпита му пред съда не е имал срещи с представители на ГД БОП. Показанията му са производни и без възможност за съпоставка и проверка.

Поради това настоящата инстанция счита въззивния съдебен акт за правилен и законосъобразен в тази му част.

Неоснователни са и възраженията от прокуратурата, че неправилно подс. П. И. П. е бил оправдан по обвинението му по чл. 129, ал. 2, пр. 3, вр. ал. 1 НК, по отношение на пострадалите М. В. К. и А. Б. А.. Относно първия пострадал, са изложени подробни съображения в мотивите по повод негова жалба, защо настоящата инстанция приема съдебния акт за правилен и законосъобразен.

Що се касае за пострадалия А. А., по делото липсва изискуемата се процесуална по закон категорична доказаност, която да обвърже по несъмнен начин подс. П. П. в извършването на това деяние. Информацията на св. В. М. по въпроса е била опосредена чрез подс. И. Е. и ограничена - споделеното пред него не е съдържало изявление за това кой е отрязал частите от пръстите на пострадалия. Поради това и липсват доказателствени източници в подкрепа на обвинителната теза. Ето защо, протестът и в тази си част се явява неоснователен.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 3 НПК, Върховният касационен съд,

2-ро наказателно отделение

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ въззивна присъда № 12/13.03.2013 г., постановена по внохд № 652/2012 г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 6-ти състав, в частта ѝ относно постановеното на основание чл. 24 НК увеличение на наложеното наказание на подс. Л. М. Д. с пет години лишаване от свобода, като ОТМЕНЯ приложението на чл. 24 НК.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата ѝ част.